

навички до самостійного пошуку знань, розвинути в них прагнення, бажання займатися самоосвітою. Саме тому, досвід А.Б.Резніка потребує подальшого дослідження.

Список використаних джерел:

1. Мудрий І.Л., Поліщук В.П., Постельняк А.І., Романюк Т.Б. Резнік А.Б. Вчений, талановитий педагог-новатор / І.Л. Мудрий та інші. – Кіровоград: Центрально-Українське видавництво. – 2011 – 266 с.
2. Резнік А.Б. Самоосвіта учнів у школі / А.Б. Резнік. – К.: Тов. «Знання» УРСР. – 1979. – 48 с.
3. Резнік А.Б. Гражданское становление школьников / А.Б. Резнік // Педагогический поиск. – М., 1988 – С. 301-362.
4. Резнік А.Б. Гражданское становление школьников / А.Б. Резнік. – М., 1985. – 80 с.
5. Чабан О.І. Він був справжнім генератором педагогічних ідей / О.І. Чабан // Освітнянське слово. – 1999. – № 7-8.

Цапко А.М.

аспірант;

Науковий керівник: Зеленська Л.Д.

доктор педагогічних наук, професор,

*Харківський національний педагогічний університет
імені Г.С. Сковороди*

ПІДГОТОВКА МАГІСТРІВ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ УКРАЇНИ В УМОВАХ РЕАЛІЗАЦІЇ БОЛОНСЬКОГО ПРОЦЕСУ

Входження України до світового освітнього співтовариства, інтенсивний характер розвитку сучасних технологічних процесів, інтерес до нашої країни з боку інших держав зумовлюють необхідність модернізації, оновлення усіх структурних ланок освітньої діяльності ВНЗ, зокрема, навчально-виховного процесу згідно ідей Болонської декларації. Офіційною датою початку процесу прийнято вважати 19 червня 1999 року, коли було підписано Болонську угоду. Болонський процес – це процес структурного реформування національних систем вищої освіти країн Європи, зміни освітніх програм й інституційних перетворень вищих навчальних закладів [2, с. 26-31].

Учасники Болонського процесу схвалили двоетапну систему вищої освіти, зазначаючи, що введення подібної системи бажане і в інших європейських країнах. Двоетапна система вищої освіти запроваджувалася на основі двох ключових навчальних циклів: незакінчена вища (додипломна) освіта і закінчена вища (післядипломна) освіта, причому тривалість першого циклу мала складати не менше трьох років.

По завершенні першого циклу вищої освіти присуджується вчений (академічний) ступінь бакалавра. Кінцевим результатом другого циклу навчання на протязі 1-2 років є вчений (академічний) ступінь магістра, як у

більшості європейських країн. Навчання на другому циклі йде за індивідуальними програмами, в укладанні яких активну участь беруть студент та науковий керівник [3].

Таким чином, документи Болонського процесу, підписані представниками європейських держав, регламентували двоциклічність вищої освіти, її уніфікованість одночасно зі збереженням її національних особливостей.

В аспекті досліджуваної проблеми викликає інтерес той факт, що після жовтневих подій 1917 року в Україні, яка входила до складу СРСР, розпорядженням Народного комісаріату просвіти Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки від 1 грудня 1918 року присудження наукових ступенів, в тому числі і ступеня магістра було скасовано, як пережиток «старого режиму».

Лише в 1991 році ступінь магістра в Україні було відновлено. Відповідно до Закону України «Про освіту» (1991 р.) [4] встановлено чотири послідовні освітньо-кваліфікаційні рівні – молодший спеціаліст, бакалавр, спеціаліст та магістр, які не мали аналогів ні в країнах Західної Європи, ні в США. Наразі підготовка магістрів проводилася на підставі «Положення про освітньо-кваліфікаційні рівні», затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України 20 січня 1998 року.

Як відомо, у травні 2005 року Україна приєдналася до Болонського процесу. Цим вона взяла на себе зобов'язання, які визначили напрями і контури реформи вищої освіти [1]. Із упровадженням двоступеневої системи вищої освіти, яка передбачала підготовку фахівців за освітньо-кваліфікаційними рівнями «бакалавр» та «магістр», постала низка питань, що пов'язані з формуванням змісту фундаментальної та професійної підготовки у національній вищій школі. Спрямованість на створення єдиного європейського простору вищої освіти поживлявала інтерес сучасних учених до вивчення досвіду європейських країн, зокрема щодо підготовки здобувачів магістерського ступеня. Так, дана проблема складає коло наукових інтересів С. Бобракова («Практико-орієнтована підготовка магістрів освіти в університетах Німеччини»); К. Богомаз («Болонський процес: міжнародний та вітчизняний досвід»); В. Майбороди, В. Манько, Н. Іванової («Підготовка магістрів в контексті Болонського процесу: історія та сучасність») та ін.

Із вересня 2014 року вступив в силу новий Закон України «Про вищу освіту», який було прийнято з метою приведення законодавства України у сфері вищої освіти до вимог Болонського процесу та створення більш сприятливих умов для здобуття вищої освіти громадянами України. Відповідно до закону встановлюються такі освітньо-кваліфікаційні рівні та ступені: молодший бакалавр, бакалавр, магістр, доктор філософії і доктор наук. Магістр-це освітній ступінь, що здобувається на другому рівні вищої освіти та присуджується вищим навчальним закладом у результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти відповідної освітньої програми. Ступінь магістра здобувається за освітньо-професійною або за освітньо-науковою програмою. Обсяг освітньо-професійної програми підготовки магістра становить 90-120 кредитів ЄКТС, обсяг освітньо-наукової програми – 120 кредитів ЄКТС.

Освітньо-наукова програма магістра обов'язково включає дослідницьку (наукову) компоненту обсягом не менше 30%. Особа має право здобувати ступінь магістра за умови наявності в неї ступеня бакалавра [4].

Водночас, для України як учасниці Болонського процесу надзвичайно важливо не лише забезпечити реалізацію постулатів Болонської конвенції, але й зберегти національні освітні традиції. Це потребує принципово нового змісту, методів і форм підготовки здобувачів магістерського ступеня.

Одним із шляхів вирішення вказаної проблеми є вивчення й переосмислення з сучасних позицій не лише зарубіжного досвіду щодо підготовки магістрів, а й вітчизняної вищої школи, який не був простим повторенням зарубіжної практики, а за рівнем вимог не поступався усталеним європейським традиціям.

Список використаних джерел:

1. Бабин І., Ликова В. Стратегія та сучасні тенденції розвитку університетської освіти в Україні в контексті Європейського простору вищої освіти на період до 2020 р. [Електронний ресурс]. І. Бабин, В. Ликова / Сайт національного темпу-офісу в Україні. – Режим доступу: <http://tempus.org.ua/uk/national-team-here.html?start=25>.
2. Батечко Н. Г., Лузан П. Г. Перспективи впровадження кредитно-модульної системи навчання // Теорія та методика навчання фундаментальних дисциплін у вищій школі / Зб. наук. праць / – Кривий Ріг. – Видавничий відділ НМетАУ. – 2004. – С. 26-31.
3. Вища освіта України і Болонський процес: [навч. посібник / за ред. В.Г Кременя]. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2004. – 384 с.
4. Закон України «Про вищу освіту» від 01.07.2014 № 1556-VII. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws>.

Янченко Ю.І.

студентка,

Науковий керівник: Коваленко Н.В.

кандидат педагогічних наук, доцент,

Сумський державний педагогічний університет

імені А.С.Макаренка

ВАЖЛИВІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ПРАКТИЧНИХ ДОСЯГНЕНЬ ВІТЧИЗНЯНИХ УЧИТЕЛІВ-ПРАКТИКІВ (НА ПРИКЛАДІ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЕКТУ)

Важливим завданням для системи сучасної вищої школи є ґрунтовна підготовка високо кваліфікованих фахівців, які стануть не лише елітою в українському суспільстві, а й матимуть змогу конкурувати з європейськими фахівцями, відповідно до Болонського освітнього процесу. Однак, головною загрозою впровадження Болонського процесу є розмиття національної системи вищої освіти. У рамках магістерського дослідження «Розвиток громадянської активності майбутніх педагогів засобами соціально-педагогічних проектів»